

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy złożone w zgłoszeniu wywozowym oświadczenie o wspólnotowym pochodzeniu towarów objętych refundacją należy do informacji, do których może mieć zastosowanie kara na podstawie art. 51 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 800/1999? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, str. 11

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (inny uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Bayer AG) dnia 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.). Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG

(Sprawa C-29/05 P)

(2005/C 82/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 28 stycznia 2005 r. (faks z dnia 25 stycznia 2005 r.) do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02, Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), reprezentowany przez A. von Mühlendahl, wiceprezesa Urzędu i G. Schneidera, członka Wydziału Postępowanie Sądowe w Dziedzinie Własności Intelektualnej. Innym uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była Bayer AG.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylene zaskarżonego wyroku;
2. przekazanie sprawy do Sądu celem rozstrzygnięcia w przedmiocie dalszych zarzutów;
3. obciążenie innych uczestników postępowania kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, str. 1) oraz zasadę 16 ust. 3 i zasadę 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1995, L 303, str. 1), zobowiązując Izbę Odwoławczą Urzędu w myśl zasady ciągłości funkcjonalnej do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego oraz nowych dowodów w postępowaniu w sprawie sprzeciwu również wtedy, gdy strona postępowania nie przedstawiła tych okoliczności oraz dowodów Wydziałowi Sprzeciwów w wyznaczonym przez ten wydział terminie. Wywieziony przez Sąd z zasady ciągłości funkcjonalnej obowiązek oceny w ramach postępowania *inter partes* materiałów powołanych po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą nie znajduje uzasadnienia w przepisach rozporządzenia nr 40/94 ani rozporządzenia wykonującego.
2. Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 zobowiązując Izbę Odwoławczą do uwzględnienia nowych danych szczegółowych stanu faktycznego i nowych dowodów, mimo iż terminy obowiązujące w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów mają charakter prekluzyjny i wnoszący sprzeciw nie przedstawił odnośnego stanu faktycznego i odnośnych dowodów w terminie wyznaczonym przez Wydział Sprzeciwów.
3. Sąd naruszył również art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 dopuszczając zastosowanie tego przepisu w postępowaniu odwoławczym jedynie, jeżeli nowe argumenty lub dowody zostały powołane po upływie terminu celem uzasadnienia odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-30/05)

(2005/C 82/24)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Claire Françoise Durand oraz Florence Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczenia w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 200 z 30.07.1999, str. 1) oraz
- dyrektywy Komisji 2001/60/WE z dnia 7 sierpnia 2001 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/45/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 226 z 22.08.2001, str. 5), a w każdym razie, nie notyfikując Komisji ich przyjęcia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektyw do prawa krajowego upłynął w dniu 30 lipca 2004 r.

Skarga wniesiona dnia 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-31/05)

(2005/C 82/25)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Shottera, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 7;
- dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 21;
- dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 33;

lub w każdym razie nie przekazując tych przepisów Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy o dostępie, art. 18 dyrektywy o zezwoleniach i art. 28 dyrektywy ramowej.

2) obciążenie Republice Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-32/05)

(2005/C 82/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán i Joannę Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.